

V posledních desítkách let jsem konstatoval s každým novým albem Kamelotu (a Romana Horkého), že seká písničky jako Baťa cvičky. Nic víc proti té produkci nešlo říct - Kamelot (a Roman Horký) objevil úspěšně fungující hudební i textově tématický model, na nástroje hrát umí, tak proč přepřahat za jízdy. Různé změny, které za ty desítky let proběhly, byly spíše v oblasti obchodní image (vzpomeňme na období, kdy vydavatelská firma se rozhodla prosazovat sólisty, a tak jsme tu náhle měli nejen Romana Horkého se skupinou, ale i Roberta Křesťana se skupinou - na tvorbě ani jedněch to nicméně nic nezměnilo) nebo v oblasti krátkých hitových výletů (Honolulu). Z tohoto pohledu se spojení **Romana Horkého** se skupinou **Pozdní sběr** jeví jako tak daleko větší krok stranou. Jevilo se to tak ovšem jen do okamžiku vložení CD do přehrávače. Pak už bylo jasné, že síla osobnosti (nebo síla stereotypu, vyberte si, co je vám bližší) Romana Horkého nebohý Pozdní sběr prostě převálcovala. A nejen to, tam, kde Roman Horký nechal prostor Pozdnímu sběru se ukazuje, že je to přeci jen kapela z druhé ligy (to není nic

hanlivého, i v okresních přeborech se hraje dobrý fotbal, nicméně i producenti desky to cítili a tak pro jistotu Pozdní sběr posílili o studiové muzikanty z první ligy a zpěvačku z první ligy před dvaceti lety **Blanku Šrůmovou**). A tak vznikla deska podivuhodně rozdvojená, nebo dokonce roztrojená: 1) Pozdní sběr hrající jako Kamelot (*Na trati,*

Hvězdář, Vyplovám, Menuet

), 2) Pozdní sběr doprovázející Romana Horkého (*Anděl*

,
Fantazie

,
Hodina duchů

) a 3) Pozdní sběr svůj vlastní (*Kecy a fóry*

,
Věž Petrova

,
Každých

pěťadvacet let

). Je to poznat jak na provedení písni, tak na autorství. Pokud jste si ještě neprostudovali booklet, nedělejte to a tipujte, která píseň je Romana Horkého pro Kamelot, která Romana Horkého pro Pozdní sběr, která je Pozdního sběru pro Romana Horkého a která konečně Pozdního sběru pro sebe. Určitě se takřka stoprocentně trefíte. Nic na tom nezmění ani to, že pohledem do bookletu pak zjistíte, že většina písni je nakonec z pera Jiřího Pařeze z Pozdního sběru. Poslechem pak konstatujete, že Jiří Pařez má Romana Horkého ve velké úctě, která mu poněkud svazovala (či vymezovala) tvůrčí inspiraci a její rozlet, Roman Horký pak na oplátku nepoužil určitě největší pecky ze svého šuplíku, a je poznat, že k trampingu už má přeci jen dál než kolega (a na tramping odjíždí spíše než z toho 5. brněnského nástupiště z přilehlého parkoviště). A tak se setkali někde uprostřed cesty: víc vstříc vyšel Pozdní sběr a hraje jako rozespálý Kamelot. Roman Horký pak trochu sestoupil z výšin své profesionality. A tak máme na desce kolekci písni, kde se setkává romantika Kamelotu s "drsňáctvím" Pozdního sběru. Ne, že by to byl špatný koktejl. Jen není úplně přesvědčivý, jakkoliv Irena Příbylová v sleeve note působivě vysvětluje mimohudební důvody tohoto hudebního spojení (trampské cesty do stejné krajiny okolo Brna - znalci určí, patří - li oba zmiňovaní do skupiny trampů "severních" nebo "jižních" - poznáte to i vy?).

Hned úvodní a titulní píseň přináší esenci všech neduhů, které může takové spojení přinést. Pomalu se rozjíždějící skladba, která je ale natažena na obdivuhodných 5,25 minuty (i přesto že text má pouhých pět slok), minimalistická instrumentace náhle vybuchující v ohlušujícím táhlém refrénu, aby poté opět upadla do bezmelodičnosti a bezdůvodné rozdělení pěveckých partů mezi zpěváka a zpěvačku. Pozor, mohla by vás odradit od dalšího poslechu, je to ukázka, jak sebestřednost překonává i soudnost. Pokud ji vyslechnete (nebo lépe prostě přeskočíte), objeví se před vámi daleko snesitelnější hudební krajina. Druhá píseň ale také ukáže ten rozdíl mezi protagonisty, o kterém píšu výše. Dokonce i následující

Anděl

(autor Roman Horký) je lepší než titulní píseň a je z rodu těch standardních Kamelotích záležitostí, které si udržely nevtrávnost a hitovou zajímavost současně. Pak přijdou na řadu tři kousky z dílny Jiřího Pařeze:

Hvězdář

,

Fantazie

a

Pod splavem na Oslavce

, první dva ukazující bezradnost autora, pokud opustí trampská schémata a vrhne se na poezii, třetí pak dokládá, jak se přece jen umí od kolegy učit. Učí se ale i od countryových kolegů: skladba

Každých pětadvacet let

mi připomíná nejméně dvě až tři písni z country a dokonce jednu rockovou o vrahu Mrázkovi. Ne nejsilnější, ale určitě nejzářivější, protože úplně jiná, je předposlední

Ráj

. Tu si budete pamatovat, ta měla desku otevírat, a pokud se bude hrát v rádiu, je schopna vytvořit úplně jiný obraz o desce (lepší než úvodní

Na trati,

takže posluchač pak bude trochu zklamán).

Pozdě pozdního bycha sbíratí

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 04 Srpen 2013 20:04

Tak je to lepší, než Horkého Ryvolovky, to jo. A až Kamelot natočí další řadovku, budeme to vnímat jako návrat jistoty a starých pořádků.

{desky 1230}